

over en Eng eller over Bumanden selv, om han stod i Veien, som en sort Lavine styrte nedover Skraaningén og plumpe i Søen, saaledes at denne vidt og bredt staar i et eneste Skum. Bandende staar Bumanden tilbage ved sin nedtraadte Ager, medens Lappen, anden Gang truet med Hævn og Stævning, kravler op bagefter sin drivvaade Hjord paa den modsatte Side. Hvad skal Manden gjøre, og hvad skal „Finnen“ gjøre? Paa dette og lignende Steder, hvor gamle Renveie stænges, er det vel Bumanden, der enten maa gaa sin Vei eller indrømme Nomaden fri Passage.

Næste Dag drager Lapperne over nok et Eid mellem Olderfjord og Frakfjord, og Dagen efter naa de endelig — henimod Slutningen af Juni — frem til sit Sommeropholdssted, Halvøen udenfor Eidet. Her gaar Renen omtrent halvanden Maaned. Dersom der ingen Fastboende fandtes, hvilket ganske vist vilde være mest overensstemmende med Fjeldlappens Ønske, kunde han nu overlade Renen til dens fulde Frihed, hvorved den vilde trives allerbedst, og selv kunde han hvile ud efter Vinterens og Flytningens Besværligheder. Men da dette ikke er Tilfældet, maa han ogsaa nu passe paa sine Dyr, dersom de ikke skulle gjøre Skade. De Fastboende beskylde Fjeldlapperne for at være yderst forsømmelige i denne sin Bevogtning af Rensdyrene om Sommeren, og denne Beskyldning er saa almindelig, at den vistnok ikke savner Grund. Det Sande er vel, at der iblandt Fjeldlapperne baade findes dem, der ere uorne nok til ikke at have synderligt Øie med sine Dyr, især, efter at de ere komne ud paa Øer, hvor de idetmindste have Fred for Ulven, og dem, der ere omhyggelige i at passe dem. Af flere Grunde er dette nødvendigt, nemlig dels, for at de ikke skulle komme ind paa Bumændenes Hjemmark og gjøre Skade, som maa erstattes, dels, for at de ikke skulle jages og ihjelrives af Bumændenes Hunde, „hvoraf der